

Theateravond

In het theatertje stonden ze te schreeuwen.

“Het moet een Russische avond worden!” riep de theatermaker.

“Het moet een Poolse avond worden!” riep de andere theatermaker.

Die laatste wilde zijn woorden op een onbekende wijze kracht bijzetten, omdat het licht plotsklaps uitvalt. De vrouw die zojuist nog tussen de twee schreeuwlelijken in stond, maakt van de gelegenheid gebruik om onder een rij stoeltjes weg te duiken. Ze schuurt het vel van haar neus en scheurt een van haar prachtige zijdezachte kousen. Ze spreekt een woord zo lelijk als zelden uit een vrouwenmond wordt gehoord. Daarna valt de stilte in en lijken alle aanwezigen te wachten tot het licht weer actief wordt. De vrouw wordt ongemakkelijk, beweegt wat en schuurt nog wat vel van haar neus. Haar andere zijdezachte kous blijft haken aan een krom spijkertje aan een van de stoelen. De kous scheurt, maar helemaal open. Ze spreekt daarna opnieuw een lelijk woord, waarop de ene theatermaker riep: “Het moet een Russische avond worden! En zij speelt de Russin!” Waarop de andere theatermaker riep: “Het moet een Poolse avond worden! En zij speelt de Russin!”

De vrouw weet dat ze wordt gezien. In de duisternis van het licht. Ze roept bij zichzelf: “Het worden twee avonden! En ik speel de vrouw die veel drinkt!” Op dat moment rinkelen er drie lege glazen, zo zonderling. De glazen zijn leeg en zelfs nooit vol geweest. Met het vel dat nog wel op haar neus en met het kous dat nog wel om haar been zit, staat de vrouw op. Ze roept: “En om te oefenen begin ik alvast vanavond!” En ze begint te oefenen zoals een vrouw nog niet eerder oefende. De theatermakers vielen elkaar in de armen en riepen: “Wat een avond wordt het! Wat een avond!”

20drie-20eenvier; 20en1,2en1,2014; duo|jan+1|1+22; vijf/dr/22+1